



Novoroční dopis světu od profesora Jordana Petersona

Jordan B. Peterson

JordanBPeterson.com

Překlad: redakce Na Severu

3.ledna 2017

Milý světe:

Dne 16. ledna budu mluvit se Samem Harrisem v jeho podcastovém vysílání, Probouzení se Samem Harrisem. Dr. Harris je jedním z takzvaných Nových ateistů, kterých jsou čtyři. Stejně jako ti zbývající tři Christopher Hitchens, Dan Dennett a Richard Dawkins - se kterým jsem, mimochodem, vždy chtěl obzvlášť diskutovat - Dr. Harris je chytrý chlapík a určitě si nestěžuji, že se místo Dawkinse setkám s ním. Takže si pečlivě připravuji mé argumenty (i když to dělám již celá léta). Konkrétní nápady, o které se s vámi dnes podělím, se mi honily hlavou od okamžiku, kdy jsem se, poněkud neklidně, dnes ráno probudil, takže jsem je diktoval svému synovi, a potom upravil.

Ústředním problémem lidských bytostí není náboženství, jak na tom Noví ateisté trvají. Je to tribalismus [kmenové uspořádání společnosti, *pozn. překl.*]. Víme to částečně proto, že šimpanzi, naši nejbližší biologičtí příbuzní, válčí, a to nemají náboženství, i když jsou tribalističtí. **Tribalismus má také ústřední problém** - a není to soutěžení, navzdory tendenci soutěže produkovat, alespoň dočasně, vítěze a poražené. **Je to spolupráce**, protože spolupráce je to, co nám umožňuje existovat jako ohraničeným skupinám. Skupina je dle definice kolektiv, který je kooperativně na něco zaměřený. Nemůže být zaměřena na nic, protože nic nemůže spojit. Pouze rozděluje. Tudíž útoky na kolektivní záměr, kvůli jeho tendenci vytvářet tribalismus, pouze rozdělují. Politika identity, která vzniká, když je hlavní účel kritizován nadměrně ničivě, nevyhnutelně vytváří situaci popsanou v příběhu o Babylonské věži: **každý se roztrhne do primitivních kmenů a hovoří svým vlastním jazykem.**

Jedna z alternativ k fragmentaci, je sjednocení pod praporem - kolektivním ideálem, cílem, nebo účelem. Problém se sjednocením pod praporem, jak postmodernisté, kteří protlačují

politiku identity, správně zdůrazňují, je, že cenění si něčeho současně znamená znehodnocení jiné věci. Tudíž cenit si něco, je vylučující proces. **Ale alternativou je bezhodnotovost**, která je ekvivalentem nihilismu - a nihilismus nevytváří svobodu z vyloučení. Pouze z každého dělá vyloučené, a to je neúnosný stav, bezcílný, nejistý, chaotický, a plný pocitu úzkosti. Pokud taková nejistota dosáhne kritické úrovně, objeví se protireakce: nejprve nevědomá a poté kolektivně vyjádřená poptávka po vůdci, posedlém duchem totalitní jistoty, který slibuje především obnovení Pořádku. **Tudíž společnost bez jednotícího principu osciluje, neukotvená, mezi nihilismem a totalitarismem.**

Lidské bytosti zápasí s tímto problémem od samého počátku civilizace, kdy naše schopnost tvořit velké skupiny, pro všechny její výhody, začala také představovat novou hrozbu: hypernadvláda státu, kolektivu nebo účelu. Ale bez státu je jen fragmentace do menších skupin. **Skupina sama tedy nemůže být odstraněna, protože, ať tak či onak, lidské bytosti jsou společenská zvířata, nikoliv samotáři jako žraloci nebo tygři.** Jsme týmoví hráči, ale být v jednom týmu znamená nebýt v jiných. To znamená, že jakýkoliv daný tým vytlačuje, přehlíží a odcizuje ty, kteří nemohou hrát jeho hru, a je v konfliktu s jinými týmy.

Na západě se, s počátkem na Středním východě, před tisíci lety začala v kolektivní představivosti objevovat nová myšlenka (vyvíjet se není dostatečně silné slovo). Dala by se, podle Dawkinse, považovat za mem, ačkoliv je to příliš slabé slovo. Tato myšlenka, jejíž vývoj lze zpětně vysledovat od Egypta do Mezopotámie, předtím než zmizela v nezapsané historii, je ta o Božském jedinci. Tato starověká práce představivosti, je dramatická prezentace vznikající myšlenky, která je řešením, jak organizovat společenské bytí, bez podlehnutí nihilistické nejednotě, nebo falešné totalitní jistotě: **skupina se musí sjednotit pod praporem Jednotlivce.** Jednotlivec je zdrojem nové moudrosti, která aktualizuje zastaralé, nihilistické nebo totalitní pozůstatky a minulou slávu. Ať tak či onak, tato idea dosahuje svého vrcholu v křesťanství. Božský jedinec je mužský, protože ženskost není individuální: božské ženství je, místo toho, matka a dítě. Nicméně, charakteristickým znakem křesťanského předpokladu je, že k vykoupení jak mužů i žen, dojde prostřednictvím mužství, a to proto, že mužnost je individuální. Hlavní uvědomění - vyjádřené dramaticky; symbolicky - že **podřízení skupiny ideálu Božského jedince, je odpovědí na paradox nihilismu a totalitarismu.**

Božský jedinec je ten muž, kterého každý muž obdivuje a všechny ženy chtějí, aby jejich muži byli takovým mužem. Božský jedinec je ideál, a všechny odchylky od tohoto ideálu skupina trestá opovržením a nemilostí, a věrnost k němu, je odměněna pozorností a poctou. **Božský jedinec není vítěz žádné individuální hry, ale hráč který hraje fér a proto je neustále zván ke hře. Božský jednotlivec je stavitel, údržbář a rozšiřovatel**

státu, ten, který jde odvážně tam, kam se dosud žádný člověk nevydal, a někdo, kdo věčně bdí nad vdovami a dětmi. Jeho síla přímé a upřímné komunikace je to, co identifikuje, projednává a vyřeší průběžně vznikající problémy lidské existence. On je Spasitel světa.

U žen není primárním obrazem Božský jedinec kvůli těžkému břemenu, které nesou při rozmnožování. Místo toho je to Božská matka a dítě. To ovšem neznamená, že muž je Božský jedinec a žena nikoliv, ačkoliv tato nejasnost je pochopitelná, vzhledem ke složitosti problému. Muži, stejně jako ženy, mají Božskou matku a dítě jako prvek své osobnosti. U mužů je však tak říkajíc v pozadí stejně, jako je Božský jednotlivec v pozadí psychiky žen. Muži, z nutnosti, hrají druhotnou roli v péči o děti. To jim dává volnost působit jako jednotlivci takovým způsobem, který byl pro ženy do dnešního dne téměř nemožný. Ztotožnění se s těmito obrazy je víra v ně. Víra není prohlášení souhlasu se souborem faktů, ale ochota něco vyjádřit, stát se něčím, vsadit svůj život na něco. **Jak pro muže i pro ženy, to znamená dobrovolné přijetí odpovědnosti - odpovědnost za sebe sama, za rodinu a za stát. V této odpovědnosti, a nikoliv v právech, spočívá samotný Význam - význam, který činí život snesitelným.**

Společnosti, které odmítají uznat oba dva prvky, tímto odsuzují své obyvatele k neúčelnosti, neštěstí, sterilitě, a již zmiňovanému nebezpečí nihilistické nejednoty a falešné, tísnivé totalitní jistotě. Význam v odpovědnosti je nezbytný smysl života, který slouží jako protiváha k jeho děsivé křehkosti a nejistotě.

Lidé se musí sjednotit pod praporem nikoliv jejich skupiny ani nicoty, ale jednotlivce. Je to brilantní, a ve své podstatě paradoxní, řešení jak problémů nihilistické nicoty, tak i přespříliš rigidní skupinové identity. Je to vědomí jednotlivce, které transformuje chaos potenciálu do obyvatelného kosmu, tak jak na tom největší příběhy o počátku opakovaně trvají. A je to to samé vědomí které povstane, rebelující a odhalující, aby rozebralo patologický a příliš rigidní pořádek tohoto kosmu, který se stal starým, nemohoucím, záměrně slepým a zkorumpovaným. Je to to vědomí, které je obrazem božím. Přebývá v každé ztělesněné lidské formě. Fakt jeho existence je důvod, proč sám Zákon země, musí být vázán definitivním respektem vůči jednotlivci, bez ohledu na jeho nebo její hříchy a zločiny.

Je to vědomí, ne objektivní materiální substrát Bytí, které by mělo být považováno za skutečnou realitu. Neexistuje žádný zjevný důvod, proč by mrtvé hmotě, mělo být nad živým duchem dáno ontologické prvenství. Ačkoliv se takto vytvořil ohromný nárůst lidské technologické síly, tato síla byla zanechána v rukách stále rozčarovanějšího obyvatelstva, a

to představuje smrtelné nebezpečí. Taková moc musí být ovládána těmi, kteří skutečně a dobrovolně přijali odpovědnost Bytí, jinak to bude mít fatální následky.

Západ je již dlouho civilizovaným ztělesněním myšlenky božského jednotlivce, který dělá přesně to. To je to, co dobrovolné zvedání kříže utrpení symbolicky představuje. Západ, navzdory všem chybám, které jsou různorodé, proto sloužil jako zářící maják naděje pro ty, kteří byli předurčeni obývat místa, která jsou příliš chaotická, nebo příliš rigidní na to, aby je lidský duch toleroval. **Západ je ale ve vážném nebezpečí, že ztratí svou cestu. Negativní důsledky z toho lze jen stěží zveličít.**

Důkladný pohled na historii 20. století ukazuje, jako nic jiného nemůže, hrůzy, které doprovázejí ztrátu víry v myšlenku jedince. Je to jen jednotlivec, který nakonec trpí. Skupina netrpí - jen ti, kteří ji tvoří. Tudíž, **realita jednotlivce musí být považována za primární, pokud bude utrpení bráno vážně. Bez podobného zřetele nemůže existovat motivace ke snížení utrpení, a tudíž, žádná úleva.** Místo toho vytváření individuálního utrpení může, bylo a bude opět racionalizováno a zdůvodňováno jeho údajnými výhodami pro budoucnost a skupinu. Účinná antikoncepce vznikla jako jeden z důsledků našeho silného technologického materialismu. To bylo doprovázeno vzestupem států, které jsou dostatečně civilizované, aby ženy, které je obývají, mohly v bezpečí chodit bez doprovodu po ulicích. My zatím nevíme, jak vyvážit příležitosti tímto se nabízející, pro rozšířenou ženskou individualitu, s věčnou nutností aby žena sloužila jako Matka Božského jedince. **Rozdělování naší civilizace do polarizovaných ideologických táborů ženské skupinové identity a mužské skupinové identity rozhodně není odpověď.** Musíme být, jak muži tak ženy, upřímní o tom, co opravdu chceme jako jednotlivci, a vyřešit to. Bezesporu víme, že společnosti které emancipují své ženy, jsou mnohem produktivnější a klidnější, a že vztah je neformální. Tudíž otázkou není jestli, ale jak.

Ale taková emancipace klade dvojí zátěž na nyní více autonomní ženu, která musí balancovat projev potenciálu svého individuálního ducha, s nutností touhy plodit i vychovávat příští generaci lidstva. **Aby muži mohli žít se svobodnými ženami, a získat výhody jejich svobody a sofistikovanosti, musí proto vynést na světlo jejich zastíněné psychické ztotožnění s Božskou matkou a dítětem, aniž by v tomto procesu ztratili svou Božskou individualitu.** Musí vědomě, dobrovolně, záměrně a strategicky přijmout svou odpovědnost za vztah mezi autonomní ženskou společností, podporou, láskou a odpovědností vytvořit příští generace. To znamená odmítnutí, mimo jiné, nelegitimní myšlenky příležitostného sexuálního uspokojení. Sex je buď impulzivní, krátkodobé ukojení panovačného biologického impulsu, nebo spojení dvou vědomých duší, které přebírají odpovědnost za to, co dělají. První z nich neodpovídá požadavkům vyspělé civilizace, která

v první řadě vyžaduje přijetí zodpovědnosti pro své zachování, udržování a rozšiřování. Z tohoto důvodu sexuální interakce mezi mladými muži a ženami – například na univerzitách – stále více a nevyhnutelně spadají pod drsnou a tyranskou regulaci státu.

My na západě také zavíráme naše skvělé katedrály – ty úžasné, monumentální zhmotnění myšlenky Božského jedinice, na kterých je naše civilizace založená. Není to pouhá praktická, materiální, záležitost: týká se to symbolického a ideového procesu, jehož význam nelze přecenit. Bez této ústřední myšlenky se rozpustíme a budeme ztraceni. Je na čase, aby si každý z nás vědomě uvědomil, na čem velké symbolické příběhy z minulosti trvají: **že všichni jsme synové a dcery božského Logos, samotného vědomí - nositelé jeho světla - a že musíme jednat v souladu s touto velkou ústřední skutečností, pro případ že nastane boží dopuštění.** To znamená, především, mluvit pravdu a starat se o sebe, počínaje na úrovni jednotlivce a pokračovat dál, do širších koutů samotné společnosti. Alternativou, jak na tom ty zmiňované příběhy také vždy trvaly, je trvalejší reprezentace hororu, jehož projevení jsme již viděli v několika formách, v tom posledním krvavém, hrozném, století.

Je třeba se probudit, jak individuální muž tak žena, a je třeba to udělat teď. Každý z nás musí vzít svět na svá ramena, v míře které jsme schopni, a přijmout individuální zodpovědnost za hrůzy a utrpení, které existence obnáší. V tom najdeme Smysl, bez kterého je život pouze utrpení, které plodí nejprve rozhořčení a pak touhu po pomstě a zkáze. Musíme převzít zodpovědnost namísto neustálého trvání na našich právech. Musíme se stát dospělými, namísto starých dětí. **Musíme říkat pravdu. Potřebujeme propojení spravedlnosti a soucitu; ne posuzování a lítosti, které drtí a pohlcují.**

Takže, v nadcházejícím roce ze sebe udělejte lepšího člověka. Opravte co můžete a co byste měli opravit. Začněte hned. To něco, co je přímo před vámi, co se domáhá opravy, volá vaše svědomí, abyste tomu věnovali vaše nápravná úsilí, jakkoliv primitivní budou. Začněte s málem. Jak budete postupně zvládat proces, můžete bezpečně a kompetentně rozšířit svůj dosah. Potom budete schopni opravit větší věci, namísto toho, abyste je ještě zhoršovali v aroganci vaší neznalosti. Pokud tak učiníte, bude méně nesmyslného a zbytečného utrpení, a svět, se všemi jeho nedostatky a závadami, bude lepším místem.

Dokud nebudeme schopni si představit něco lepší než toto, je to dostatečný Smysl a Účel.

Šťastný Nový Rok a vše nejlepší vám všem.

SOTT.net archiv: [My New Year's Letter to the World](#)